
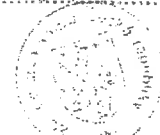

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

ČRLOHA
Ministr vnitra
Milan Chovanec

2

Toto rozhodnutí nabylo právní moci	
dne:	30. 11. 2016
podpis:	
	

MVCRP018L083

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1118r

V Praze 28. 11. 2016
Č. j.: MV-127838-4/VS-2016

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal ~~.....~~, nar. ~~.....~~ Kyjev, Ukrajina, státní občan Ukrajiny, trvale bytem ~~.....~~, (dále jen „žadatel“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 19. 8. 2016, č. j.: VS-2282/835.3/2-2015, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále též „žádost“), a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Prostřednictvím Krajského úřadu Libereckého kraje žadatel podal dne 8. 4. 2015 žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 30. 4. 2015. Žadatel, státní občan Ukrajiny, se na území České republiky zdržuje od roku 1999 a trvalý pobyt mu byl povolen s platností od 14. 4. 2004. Je ženatý, sňatek s manželkou, nar. ~~.....~~ átní občankou Ukrajiny, uzavřel dne ~~.....~~ ich dcera ~~.....~~, též státní občanka Ukrajiny, se narodila ~~.....~~.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 15. 2. 2016 bylo správní řízení o žádosti jmenovaného o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byl žadatel vyzván, aby odstranil nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byl žadatel zároveň informován o tom, že dne 8. 4. 2015 bylo zahájeno správní řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byl rovněž poučen o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení

až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Ve stanovené lhůtě obdrželo Ministerstvo vnitřní dne 7. 3. 2016 vyžádané listinné podklady s výjimkou dokladů prokazujících výši jeho příjmů za období od dubna 2012 do prosince 2013, které po výzvě Ministerstva vnitřní písemně doplnil dne 9. 8. 2016.

II.

Ministerstvo vnitřní po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí z hlediska integračního konstatovalo, že žadatel je jen částečně integrován do společnosti v České republice, pokud jde o integraci rodinnou, neboť jeho sestra je státní občankou České republiky, když české státní občanství získala udělením dne 6. 9. 2012. Manželka a dcera žadatele jsou státními občankami Ukrajiny, přičemž manželka pobývá na území České republiky na základě dlouhodobého víza s platností od 2. 5. 2016 do 18. 3. 2017. Žadatelova celková sociální a pracovní integrace je na dobré úrovni.

Podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky vzhledem ke skutečnosti, že žadatel má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 14. 4. 2004, tedy více než 5 let, splňuje.

Žadatel rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky posledních 5 let skutečně zdržuje alespoň v rozsahu jedné poloviny zákonem stanovené doby pobytu.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 2. 2. 2016, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitřní, žadatel prokázal trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jeho pobytu v České republice pak neprokazuje trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech.

~~Doložením úředně ověřené kopie osvědčení vydaného dne 4. 3. 2015~~
Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy o vykonání zkoušky znalosti z českého jazyka, základní znalosti ústavního systému a základní orientace v kulturně - společenských, zeměpisných a historických reáliích České republiky pro účely nabytí státního občanství České republiky prokázal splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky.

Ministerstvo vnitřní dále konstatovalo, že žadatel splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť neporušil povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Žadatel však dle závěru Ministerstva vnitra nespĺňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, dle níž lze státní občanství České republiky udělit žadateli, který prokáže výši a zdroje svých příjmů, popřípadě splnění oznamovací povinnosti při přeshraničním převozu nebo bezhotovostní převod finančních prostředků z ciziny, a že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň, pokud podle jiného právního předpisu tuto povinnost neplní jiná osoba, a to za období posledních tří let předcházejících podání žádosti. Z listinných podkladů vyplývá, že žadatel neprokázal výši a zdroje svých příjmů za celé zákonem stanovené období, konkrétně za období od dubna 2012 do prosince 2013. Prominutí splnění uvedené zákonné podmínky pro udělení českého státního občanství přitom zákon o státním občanství České republiky nepřipouští.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky žadatel pak splňuje, když prokázal, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžoval systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatel ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 8. 2016, které bylo žadateli doručeno dne 20. 8. 2016, podal žadatel dne 5. 9. 2016 včasný rozklad.

V podaném rozkladu žadatel vyjadřuje zásadní nesouhlas s odůvodněním zamítnutí jeho žádosti o udělení českého státního občanství a odmítá jakékoli tvrzení, že ohrožuje bezpečnost státu. Je přesvědčen, že utajované informace, na něž je v odůvodnění rozhodnutí odkazováno, jsou mylné nebo dokonce účelově zkręslené. Nevylučuje ani, že tyto informace mohou pocházet od osob, které si s ním chtějí vyřídít osobní účty. V této souvislosti zmiňuje, že se k němu dostaly signály o nepravdivých informacích týkajících se jeho osoby s cílem žadatele pošpinit s tím, že tyto údaje jsou šířeny lidmi popírajícími demokratické hodnoty, zejména pluralitu názorů.

Žadatel považuje za nezbytné rovněž zdůraznit, že svými činy ani svými vyjádřeními nikdy nesnižoval české národní zájmy a striktně dodrřoval zákonodárství České republiky. Nikdy mu nebylo vysloveno podezřetí a už vůbec ne obvinění, že by jakýmkoli způsobem ohrořoval vnitřní či vnější zájmy této země. Je si vědom toho, že život jeho rodiny je závislý na bezpečí země, kterou si zvolil za svou novou vlast, kde řije již 16 let, a už jen proto by se vědomě nikdy nedopustil ničeho, co by považoval za záležitost škodící republice.

Ve vazbě na nesplnění podmínky pro udělení českého státního občanství stanovené v §14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky žadatel dále vysvětluje své finanční poměry v roce 2012. K tomu uvádí, že od přestěhování do České republiky cca 12 let neustále investoval do české ekonomiky, a to jak do nemovitostí, tak do rozvoje vlastní firmy, a z peněz dovezených do České republiky z Ukrajiny jako rodina žili. Teprve po událostech na Majdanu na Ukrajině, kdy v této zemi došlo ke katastrofálnímu zhoršení ekonomické situace, žadatel přišel o příjmy z Ukrajiny, a tím také o možnost investovat do ekonomiky České republiky. Tím byli také nuceni začít čerpat peníze na živobytí i z prostředků firmy, což dokazují i daňová přiznání za poslední léta, včetně výplatních pásek za zmíněné období. Znovu uvádí, že částky do 10.000 euro nepodléhají při převozu povinnému deklarování, pro pokrytí nákladů na živobytí však byly takové částky dostačující.

Na základě výše uvedeného je žadatel přesvědčen, že je nepřipustné a považuje to i za nebezpečné, aby byly zpravodajské služby uvedeny v omyl či dokonce zneužity k vyřizování osobních účtů. Žádá proto kompetentní orgány o nezaujaté přezkoumání objektivitu důvodů k neudělení státního uvedených Policií České republiky a zpravodajskými službami.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V souladu se zákonem o státním občanství České republiky lze udělit české státní občanství pouze tomu žadateli, který kromě splnění podmínek uvedených v § 13 odst. 1 tohoto zákona, tzn. integrace žadatele do společnosti v České republice, a splnění ostatních podmínek pro udělení státního občanství stanovených v § 14 tohoto zákona zároveň nenaplní státoobezpečnostní předpoklad zakotvený v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 22 odst. 3 tohoto zákona.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla v první řadě skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatel ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě

žadatele byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Dalším důvodem pro zamítnutí předmětné žádosti pak bylo zjištění, dle něhož žadatel neprokázal splnění podmínky pro udělení českého státního občanství stanovené v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky.

S ohledem na námítky uplatněné žadatelem v rozkladu zpochybňující závěry získaných stanovisek bezpečnostních služeb k jeho osobě, považuje ministr vnitra za potřebné nejprve se v posuzovaném případě zabývat následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

V předmětné věci je třeba vzít v úvahu, že zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těchto stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadateli z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti je přitom zřejmé, že si Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky žadateli.

Jak již výše uvedeno, stanoviska bezpečnostních služeb nejsou součástí správního spisu a na nemožnost seznámit se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti

o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatel, který dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měl možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatel z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistil alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávu komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jakou má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladmo lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107-Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 *IKodeks postępowania administracyjnego*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 *Ustawa o obywatelstwie polskim*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Dle názoru ministra vnitra nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při znepřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v jeho odůvodnění v rámci ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchýlný postup v případě § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastníka řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním

občanství České republiky, ve shodě s prvostupňovým orgánem, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Dle tohoto ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky, přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Ministerstvo vnitra odůvodněním svého zamítavého rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektovalo, a dostalo tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

Je rovněž nutno konstatovat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu se použije správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchylnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí. Ustanovení správního řádu o odůvodňování rozhodnutí v projednávaném případě tedy nelze, s ohledem na výše uvedenou argumentaci, použít.

Dále považuje ministr vnitra za potřebné zdůraznit, že je sice pravda, že žadateli nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jeho právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatel ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinil. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelovo právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifík daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

Dle názoru ministra vnitra lze shrnout, že v daném případě správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s § 3 správního řádu v řízení tak, že byl náležitě zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to způsobem a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu a požadavky uvedenými v § 2 odst. 4 správního řádu. Ministr vnitra má za to, že správní orgán prvního stupně se v dané věci důsledně řídil zásadou ochrany veřejného zájmu, plně respektoval zásadu nestranného a rovného přístupu, jakož i zásadu legitimního očekávání. Zásada materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu byla tudíž v posuzovaném případě nesporně naplněna. K tomu ministr vnitra podotýká, že se zřetelem na význam institutu státního občanství Ministerstvo vnitra v každém jednotlivém státoobčanském řízení nestranně a podrobně posuzuje veškeré shromážděné podklady a zevrubně zkoumá, zda jsou komplexně splněny zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky, popř. zda jsou dány důvody k jejich prominutí vyplývající ze zákona o státním občanství České republiky, a toliko v případě, kdy dojde ke kladnému závěru, rozhodne o vyhovění žádosti o udělení českého státního občanství.

V obecné poloze nadto pokládá ministr vnitra zároveň za vhodné v předmětné věci zdůraznit princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství

České republiky, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již i dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud a Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29), a který žadatel dle svého vyjádření v rozkladu akceptuje. V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážit obzvlášť pečlivě.

V posuzovaném případě pak nelze opomenout, že ústavnost § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky již potvrdil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11.10. 2016, sp. zn. Pl ÚS 5/16, jímž zamítl návrh na zrušení citovaného ustanovení. Ústavní soud dospěl k závěru, dle něhož „konkrétní důvody nevyhovění žádosti nebudou žadateli sdělovány jen v těch případech, kdy je zde reálná obava, že by jejich zveřejnění mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob. S ohledem na uvedené sleduje napadená právní úprava legitimní cíl, kterým jsou bezpečnostní zájmy státu. K dosažení tohoto cíle současně zvolila racionální, a nikoliv svévolné prostředky, neboť z odůvodnění rozhodnutí vylučuje toliko ty informace, pro které je žádost zamítnuta z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, přičemž se v odůvodnění alespoň obecně uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Uvedený kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a bezpečnostními zájmy státu na straně druhé považuje Ústavní soud, ve světle shora uvedeného, za ústavně konformní.“ (bod 61 odůvodnění).

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, čj.: IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže). Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité poukázat též na skutečnost, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*)

V intencích shora rozebrané zákonné úpravy ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na žadatelovu osobní situaci – zejména dobu pobytu v České republice, jeho integraci do české společnosti, jakož i skutečnost, že plní své veřejnoprávní povinnosti. Zkoumal, zda bezpečnostní riziko u žadatele trvá. Vzal v úvahu, jaký dopad může mít pro žadatele skutečnost, že mu nebude státní občanství České republiky uděleno a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by žadateli její občanství uděleno bylo. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko u žadatele přetrvává a je takového charakteru, že brání udělení státního občanství České republiky žadateli. Řádnému posouzení celého prvostupňového řízení, rozhodnutí o neudělení státního občanství, jakož i dalších souvisejících otázek ministrem vnitra, jakožto orgánem rozhodujícím o rozkladu, nebrání skutečnost, že žadateli nejsou známy konkrétní bezpečnostní důvody, které vedly k zamítavému prvostupňovému rozhodnutí.

Za stavu, kdy byl učiněn závěr, že ve smyslu § 13 odst. 2 ve vazbě na § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky nelze žadateli státní občanství udělit a jeho žádost musí zamítnuta, nepovažuje ministr vnitra za účelné dále se zabývat posouzením otázky nesplnění zákonné podmínky pro udělení státního občanství stanovené v § 14 odst. 7 tohoto zákona stejně jako žadatelem v tomto kontextu uplatněnou argumentací.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra rozhodl s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

